

Vrouwen, laat je horen!

- Joke Mintjens -

Ik was er niet bij. Niet in Keulen, niet in Zweden. Maar ik ben wel geboren als meisje en met mijn eenendertig jaar ben ik nu een vrouw. Naar aanleiding van het publieke debat en het type berichtgevingen over aanrandingen door vluchtelingen wil ik hier als vrouw iets over zeggen. Er valt mij namelijk iets op: deze hele discussie wordt in Nederland gedomineerd door blanke mannen. In DWDD komt tussen neus en lippen Fidan Ekiz even aan het woord, maar verder alleen blanke mannen. Ten eerste geloof ik niet dat mannen goed begrijpen wat het is om een vrouw te zijn. Ten tweede vind ik dat zij ons niet goed vertegenwoordigen. Als vrouw zijnde vraag ik me af: waar is de opinie van vrouwen in dit debat?

Met eenendertig ben ik geen doelwit meer, maar van mijn vijftiende tot mijn twintigste wel. Ben ik wel eens lastiggevalen door mannen van Noord-Afrikaanse afkomst? Ja. Trouwens ook door blanke Nederlanders, Britten, Amerikanen, Antillianen en Surinamers. Ik heb het niet bijgehouden door welke groepering ik het meest ben lastiggevalen en vermoed dat ik nu ook een paar volkeren vergeet. Sorry. Overdrijf ik? Nee. Het is waarschijnlijk veel erger. Het gros ben ik vergeten; waste of space in the brain and the heart. Ik schrijf het en ben meteen onderdeel van het probleem. Het is de realiteit dat dit van alle tijden is. Het gebeurt overal, op straat, in het openbaar vervoer, met uitgaan. Voor mij begon het met stappen. Nu heb ik het nog niet eens over uitgescholden worden voor 'hoer' of 'kankerhoer'. Het begint zo: je bent puber, snapt weinig van de wereld, maar denkt van wel. Je gaat uit, draagt een rokje, je loopt die ene feestkroeg in richting bar langs een rij jongens, je rok wordt opgetild en ze knijpen in je billen. Dat je in je kont wordt geknepen was een wekelijks terugkerend iets. Dat er tijdens het dansen een of andere manfiguur tegen je aan staat te rijden was eveneens wekelijkse kost. Voor de vrouwen die het nog niet begrijpen en denken 'Dus?', leg ik hieronder het een en ander uit.

In de recente berichtgeving gaat het over verkrachtingen en over aanrandingen, en bedoelt men met aanrandingen ook dit soort situaties. Ik wist dit niet. Ik

noemde dit 'lastigvallen' en was me niet bewust van het feit dat ik herhaaldelijk ben aangerand. Overigens voor de vrouwen die dit lezen en dit nog nooit hebben meegemaakt heb ik twee vragen:

1. Weet je het zeker?
2. Ga je wel eens de deur uit?

Is het antwoord op beide vragen ja, dan denk ik dat je verdraaid veel geluk hebt gehad of in een sprookjesdorp woont.

Gaandeweg werd ik handig met ellebogen, fietste een blokje om of, en ik negeerde vervelende jongens. Immers 'er is toch niet echt iets ergs gebeurd'. Tegenwoordig fiets ik geen blokje meer om en negeren is duidelijk niet langer een optie. Dit mag en kan niet langer van alle tijden zijn. Ben je een vrouw? Trek je mond open; op straat, thuis en op sociale media. Het is een kwestie van zelfrespect.

Terug naar de Nederlandse discussie over aanrandingen door vluchtelingen. Veelvuldig gehoord geluid is 'dit hoort niet thuis in onze cultuur'. Hoort dit wel ergens anders thuis? Is het oké dat er in een niet-westers land zoiets wel plaats vindt? Natuurlijk niet. Dat hoort hier niet thuis, dat gedrag hoort nergens thuis. Nergens. Hoe je het ook wendt of keert: jongens en mannen die respectloos met vrouwen omgaan komen uit een cultuur waar ook vrouwen wonen. Net als Nederlandse mannen, kennen deze vluchtelingen onmiskenbaar genoeg vrouwen: oma's, moeders, tantes, dochters, zussen, buurvrouwen en vriendinnen.

Dat brengt me naar een veelgenoemde oplossing: 'we sturen ze terug'. Het land uitgooien en grenzen dicht. Alsof daar in die landen geen vrouwen wonen. Ik weet dat we niet alle vrouwen kunnen helpen. Het is een utopie om te denken dat we van de ene op de andere dag de wereld zo kunnen inrichten dat alle vrouwen kunnen dragen wat ze willen, kunnen gaan en staan waar ze willen en werken waar ze willen, zonder gedemoniseerd of aangerand te worden.

We kunnen als maatschappij echter wel een signaal afgeven en een voortrekkersrol nemen. Stuur deze mannen niet terug. Ze gaan hier in de fout. Stuur ze niet ongestraft het land uit, de wijde wereld in. Kom niet bij mij aanzetten, dat er geen bewijslast is. Er is overal cameratoezicht, en iedereen draagt een camera bij zich. Kom op voor vrouwen, alle vrouwen en berecht deze mannen volgens onze wetten, die wij met zijn allen hebben afgesproken. Wetten waar vrouwen voor hebben gestreden. We wonen in een samenleving waar vrouwen naar toe vluchten. Een samenleving waar vrouw en man gelijk zijn voor de wet en gelijke kansen moeten krijgen. We zijn er nog niet, maar we zijn wel op weg. Laten we hier voor opkomen en een vuist maken. Het zijn tenslotte de

universele rechten van de mens en niet alleen van de man. Vrouwen, laat je horen!

Lees ook de vorige blog over dit onderwerp
www.waterstof-ezine.nl/wp-admin/post.php?post=440&action=edit<http://>